Василеві Герасим'юку, побратимові

Музей не зачиняється о шостій, і тепер
ми, безпритульні, бачимо наш грудень:
Ворохту у снігах, чужих людей,
які жестикулюють біля клубу, і виносять
обладнання з автобусів, і камери, і світло
зимове ущухає блискавично, а Карпати
рушають поза мову, топчуть сніг —
ружовий, присмерковий, смерековий.

Антоніоні, Пазоліні і Фелліні
сидять на сходах, палять сиґарети;
чогось бракує, як завжди, але чого —
не встановити, і замучені до решти асистенти
показують, що треба почекати,
перш ніж закінчувати; жмакаєш свій факс,
ідеш до мікрофона, купа дротів,
малі гуцули зі свічками зупиняють,
питаючи, як довго буде смерть.
Як довго буде смерть... ... ...
Хіба я знаю?
Криваві фляки замерзають у пітьмі,
і гори у безмову западають,
і западають стежки сніжком у зимі, —

а в ній уже ні Марти, ні Марії,
лиш морок, вирій лиликів, цей стан
невідворотної Ворохти, іцо застав
бездомних псів у горах Гуцулії.